

TALK OF THE CITY

Από τον Γιώργο Χατζηβασίλη

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ Αλέξης Παπαχελάς

Η σοφία μιας γενιάς που έζησε πολλά

ΣΚΙΤΣΟ ΤΟΥ ΑΝΔΡΕΑ ΠΕΤΡΟΥΛΑΚΗ ΣΤΗΝ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ

Καθώς κυλάει ο χρόνος, αποχαιρετάμε τους τελευταίους μιας γενιάς που φεύγει. Είναι οι παππούδες και πατέρες που έζησαν στο πεσίο τους τις πιο παραγμένες περιόδους της Ιστορίας μας, τον πόλεμο, την Κατοχή, τον Εμφύλιο, τη δικτατορία. Είχαν πολλές ιστορίες να μας πουν, οι οποίες έμοιαζαν ενίοτε με εφιαλτικό παραμύθι. Δεν είχε ιδιαίτερη σημασία από ποια πλευρά τα έζησαν, το πέρασμα του χρόνου τούς είχε κάνει να διηγούνται δύσκολες καταστάσεις με μεγάλη ψυχραιμία, αποστασιοποιημένα. Κάποια από τα παιδιά μας ήταν αρκετά τυχερά να ακούσουν αυτές τις ιστορίες από πρώτο χέρι και να τους ζήσουν αρκετά, ώστε να τους αγγίζουν όσα εκείνοι βίωσαν.

Επειδή είχαν ζήσει τη χώρα να πλησιάζει πολλές φορές κοντά στην άβυσσο, τους ένωνε η αγωνία για το πού μπορεί να οδηγήσει τον τόπο ο κακός μας εαυτός. Η Ιστορία δεν ήταν ένα βιβλίο ή ένα μάθημα γι' αυτούς. Ήταν μια πολύ ζωντανή εμπειρία, που τους έμαθε πολλά. Τους τρόμαζαν το εμφύλιο μίσος και τα πολιτικά πάθη όταν ξέφευγαν. Ήξεραν καλά πού μπορούν να καταλήξουν.

Τους τρόμαζαν το εμφύλιο μίσος και τα πολιτικά πάθη όταν ξέφευγαν. Ήξεραν καλά πού μπορούν να καταλήξουν.

Κάποιοι ταλαιπωρήθηκαν πολύ. Κάποιοι ξανάχτισαν τη χώρα από τα ερείπια του Εμφυλίου με πολλή δουλειά και κόπο. Οι περισσότεροι είχαν πολύ αυξημένη αίσθηση καθήκοντος και μέτρου, απέφευγαν την επίδειξη και έκαναν καλά τη δουλειά τους. Είχα την τύχη να μεγαλώσω και κατόπιν να γνωρίσω αρκετούς σημαντικούς, ανώνυμους και γνωστούς, ανθρώπους από αυτήν τη γενιά που γεννήθηκε πριν από τον Πόλεμο. Με εντυπωσίαζε πάντοτε το πώς μπορεί να είχαν ξεκινήσει από

εντελώς διαφορετικές αφετηρίες, αλλά στο τέλος είχαν κοινές αγωνίες και απόψεις. Όταν τους έλεγα ότι «ζήλευα» που είχαν ζήσει τόσο κοσμοϊστορικά γεγονότα, μου απαντούσαν: «Πρόσχε τι επιθυμείς, καλά είμαστε τώρα». Ένας από αυτούς μου απάντησε με τα λόγια του Γιώργου Σεφέρη: «Παλιέ μου φίλε συλλογίσου, σιγά-σιγά θα συνηθίσεις, ή νοσταλγία σου έχει πλάσει, μιιά χώρα άνυπαρκτη με νόμους, έξω απ' τη γής κι απ' τούς ανθρώπους», θέλοντας ίσως να μου υπενθυμίσει ότι δεν ήταν μια

γενιά που δεν έκανε λάθη και δεν άφησε αμαρτίες, απλά έζησε και έδωσε πολλά. Όταν περνάγαμε δύσκολα τα τελευταία χρόνια, ήταν ένα κάποιο αποκούμπι να ξέρεις πάντως ότι μπορείς να πας να τους δεις και να ζητήσεις τη γνώμη τους. Και συγκρατώ πάντα μια στιγμή απότομης «ενπλικώσης», όταν σε μια στιγμή που όλα έμοιαζαν πολύ σκοτεινά, επισκέφθηκα έναν έμπειρο και σοφό άνθρωπο αυτής της ιστορικής γενιάς και τον ρώτησα: «Και τώρα τι κάνουμε;». «Δεν ξέρω, παιδί μου», μου απάντησε, «ήλθε η σειρά σας»...

ΝΤΟΚΟΥΜΕΝΤΟ Βαγγέλης Δεληπέτρος

Ευθεία βολή στη δημοκρατία

Δεν χρειάζεται να είσαι νομικός ή να έχεις ντοκτορά για να αντιληφθείς ότι για κλοπή 20 ευρώ η τιμωρία δεν μπορεί να είναι... θάνατος!

Ομοίως δεν μπορείς να μην αντιλαμβάνεσαι –αν είσαι πολίτης με τη στοιχειώδη έννοια του όρου– ότι το χρώμα του δέρματος και η ταξική θέση του όποιου κατηγορουμένου, ή έστω ενόχου, δεν μπορεί να επηρεάζουν την «απόφαση».

Με άλλα λόγια πρέπει να είσαι πολύ τομάρι για να προσπαθείς να δικαιολογήσεις την εκτέλεση ενός 16άχρονου, ακόμη κι αν έκλεψε ή δεν πλήρωσε όπως θα έπρεπε 20 ευρώ.

Κι αν είσαι ο υπηρεσιακός προϊστάμενος αυτού που έριξε τη δολοφονική σφαίρα, μπορείς να διεκδικήσεις δίκαιη δίκη για τον υφιστάμενό σου που είναι σαφές ότι είναι ένοχος, αλλά δεν μπορείς να παριστάνεις την ένστολη σουσιά διοικητώντας στους δημοσιογράφους ή ανακοινώνοντας ότι οι αστυνομικοί «βρίσκονταν πλησίον» ενώ ήταν δέκα μέτρα πιο πέρα, ότι δεν ήξεραν τι ακριβώς είχε γίνει ενώ

τα ήξεραν όλα από πρώτο χέρι και γνώριζαν ότι ο βενζινάς δεν ήθελε την καταδίωξη του 16άχρονου, ότι «ανταλλάχτηκαν πυροβολισμοί» ή ότι πήγε να εμβολίσει αυτούς που ήταν... πίσω του και τον καταδίωκαν. Και, πολύ χειρότερα, εάν είσαι ο πολιτικός προϊστάμενος όλων αυτών, αυτού που πυροβόλησε, αυτών που ήταν δίπλα του και δεν τον εμπόδισαν, αυτών που αναμείχτηκαν και προσπάθησαν να θολώσουν τα νερά, δεν κοιτάς πώς τα ΜΜΕ που έχουν σχέσεις διαπλοκής και εξάρτησης από το σύστημα που στήσατε θα κάνουν γαργάρα τα γεγονότα και πώς θα πλασάρουν το ένα ψέμα μετά το άλλο μήπως μες στη σύγχυση ξεχαστούν οι ευθύνες σου, αλλά τις αναλαμβάνεις.

Κι αυτό σημαίνει καταρχάς μια απλή αλλά ειλικρινή συγγνώμη προς την οικογένεια που έχασε τον άνθρωπό της, προς τους άλλους Ρομά που βλέπουν (όχι άδικα) ότι τους έχεις έτοιμους για το απόσπασμα και προς όλους εμάς που διεκδικούμε το αυτόνομο: να ζούμε σε δημοκρατία.

Κι όμως ο Θεοδωρικάκος δεν το έκανε! Και χρειάστηκαν πάρα πολλές ώρες, πολλές μετρήσεις της αγανάκτησης και πολλές «συμβουλές» επικοινωνιολόγων για να ψελλίσει κάτι για «τραγικό συμβάν» ενώ από την πρώτη στιγμή γνώριζε ότι οι αστυνομικοί απαγορεύεται να πυροβολούν εν κινήσει.

Δεν είναι μόνο δική του η ευθύνη γι' αυτή την αντιδημοκρατική στάση.

Είναι προφανώς και εντολή του πρωθυπουργού του, που αρκείται σε παρόμοιες απαράδεκτες αναφορές, καθώς το κρίσιμο γι' αυτούς είναι η ενσωμάτωση των ακροδεξιών και η αξιοποίησή τους εναντίον των πληβείων που δεν αποδέχονται την «κατωτερότητά» τους και όσα τους επιφυλάσσουν οι «άριστοι» που θέλουν να μπετονάρουν το καθεστώς τους.

Και γι' αυτό το μπετονάρισμα κλειδί είναι οι υποκλοπές. Κι αυτό προσπάθησε να κρύψει ο Κυριάκος Μητσοτάκης φεύγοντας από τη Βουλή κυνηγημένος από τις αλήθειες που δεν κρύβονται.